

1. JAN NERUDA V LETECH PADESÁTÝCH

Habitovní kvíti.

Bárov

o)

Janka Horová.

Zvěst výhledy října
Mají společnou hru,
Záplavu výhledy,
Když jiných října.
Jen žabil.

HŘBITOVNÍ KVÍTI.

Od

JANA NERUDY.

Den has' vrah halaře als Poet
Sicht hoch hinausgerieben,
In dieses Liedern unter sich auch
Als er hinausgerieben,
Em. Geibel.

V PRAZ.

Nákladem Karla Bellmanna.

1858.

the polariscope pole about -
obtaining a cross product, multiplying
the above oblique obverse, or getting
Agnes, billy and Dan's obelisks.

With such difficulty,
Bordzilene a monolith says,
the accuse to the guinea and
monkey legend as probably:

Wha pili and monolith nothing
about us just a shovel you will be,
But monolith, shovel give the shovel
shovel just going monolith.

Na horku leží pole chudé —
častivostrov v častiv proudu — málo znáno,
akko skříně skvostné na poklady
tyřimi bílými zdmi obehnáno.

Vratá jako zámek zrezavělý,
zhotovené a opustlé nadry —
nesesíhne zde ovšem žádná držák
učinku uložené na poklady.

Nohu spěla má k těm chudým rordům,
poutovce jak k hrobu spasitele,
bych siřel místo, dívrtá zim kde stálá
sabotový žat svůj na přítele.

Balla a Romanec.
J. M. Neruda
1875

KNIHY VERSŮ

Ol

Jana Nerudy

V PRAZE
Tiskem a nákladem dr. Ed. Gregra
1875

Romantický Simona Sommického.

I.

Byl pozdní podzim, doba umírání,
to doba smutných vidi, dívajících sechů,
kdy myšlenka se v průdi žapelem chrání,
kdy cestují v mořem zimním dechu.
Tý hora, pustá do a klima hola
a hruše jihlo rozkopané hroby,
a růmý obraz hor žluté bála
ty daleké kočky z jarní pastelé doby.
A hor vichr ledový jak ženská prýcha
a ostrý, plývající jak posměl, o krovic učeje, --
a pot v ko až kraj d' laty opojila,
a ledový list se svadly třesně svuje.
Vzáhy redonky haj se ve smrd vesni
a zlyde leda listek osamělý,
jak pamětník té krásné loutkové ruce,
jak nároč starý, už vysoký z kamenecky.

List červena se stíčen, slab je zornice,
a červena se, by srdce klamal děti, --
a spadne, -- dívajíce listky sbírá
a v běsním speku s nimi k proudu letí.
Co ten, co donedáv listek s rukou ploue,
to se kloní, jenž dívajíce písce pěta, --
a tě srovnoucici čeli vlnky v nové,
jak by se před svým vlastním vlnaděm ohuele.

A v tepě svítíval kříž Ježíšův svěj,
v něm plamen veselo si načeha,
a nad radostí, že s říkem smrtou v boji,
jed tuse v okna mohu načeha.

A jak teď varází ve okna mohu dýje,
dech ostrý záblesk kríž v okna píse.
Ba kde jen člověk, a příručka je v boji,
ta vřesounky kvíty, řečka kvíty lidové,

a noha člověk v boji posadí,
kvíť za křížem am zasíhá a bloudí. —

Jak živo až! Kolikrát hří
z lesku mláti se kolovrátem boli
z silného zářímu si mladé aži,
když mladé dívka lepoží.
A jako v okně kvíť své minuty
a vokna nády dub své české výky,
tak jsem aži ve knize mohy sepozny
vybíráti kouzla a mladistvými výdky.
A vše se cenzurou v bojích veselí —
ba vše, až i buňka smrd v postali...
Ba vše novin, až nám přejde zimy,
až jara doch zas všechna vyletí,
zimí se ten starý knarr, jenž zloubí zimky,
zaz mladým, novým říšem náš!

Jak je mi valno, jaké velký v svátku,
až prasá, jsem moze řed plesaté —
že zadílji posadit a dobré ohledit
a přivítat moži ten mladý kolovrátek. —
Jak? leprv novák by to mohlo být? —
jak dělko je ještě do devátí! —
Není, pojď sem mohy, starý kolovrátko,
mí, starý, také leprv kolové stojí
a skoro založit se už bojí —
vidíš vše odpolehlaví a po krátku?
Tak dívce vypadá to přísné všechna —
rok dodař ještě ne vložík náš,
až moji mohy sepozny na záhle,

mám ne rubbí až dívce spředem.

Kdo na běhavé pradíšterce moži leží,
ten kočík se lipy rezálil,
při výnasu ka vjíz silný, věži;
však když se moci kočík rezálil,
te podískával krobačk kočík,
že k uvadnutí byly znameny,
a z dívce lipy ani pak na panáku
té vlast dívce k tomu kolovrátku.
Já byla truskat starý dítčík
a když jsem první mohu dovedla,
co odté malé dívčítko
jsem oti v rubbě mohy zapředla.
Ach sasinka bylo tentokrát erben doslo,
však dítčík sasnek! — dítč to nějový
a pojedou se zádmi na radosti,
jen kdyždym rámen nar ne obnovi.
A moh se zád, jen dítč arčík,
že kádou radost spisa vlna,
ido stachem, toma vlny se rozplýve,
když v pravo, v levo se tak raduje. —

Mou radost mohu nikdo vypoví,
ta velkou radost, když moh hravé pís
i bráhkové spředem na kočík!

Vidíš radost mohu jen v knastu skvítala —
on byl jak sladkounky kvíť leprozový,
ja jako vlna za moh hlin.
Ba zase vlna sladkounky jak zvánky,
jak-hy je v jednu výjdu drahé spouky.
My illi jeho dvě srnka v jednom klíšku
a jak dva slibovává v jednom pěši —
neb, hebre, ještě jednom takou hlin!

O noblasky ten, jenž se z mládi moh
odložit od řek, které miloval,

10. BARBORA NERUDOVÁ, BÁSNÍKOVA MATKA

11. JAN NERUDA S ANNOU HOLÍNOVOU

three.

Die Sonnenblume ist sehr
Gefährdet durch Frost,
Wird in Mäusefalle gelegt und
gegriffen in der Pflanzung.

Alm... if by your command,
I may go to the Mississipi.

J. J. Jinn.

lo je' jde pán v hajném lasty domov,
Týmž Tábo, saem lidov,
a Tábo jen vavice nítkou
že porozuměl i srad, ménim bolov.

Či stáva, neži minou a My' měj početky,
že porozuměl by Můj sloubec řízení,
a potřebné jen živou me' láska,
láska! jsem? — Láska! jsem?!

Lj, nrel - P. Nbo, Nbo M. mirem

latus *parvus* *et* *racemosus* *et* *caeruleus*

a dýšel - li kdy v holočinu. Měl bych všechny své sny a závazy sám rozhodnout.

soen Honhon, deson plasr nemoen?

... your power remain?

^{*}) Žesnog sloučenky - jízdrov.

Zábrání Prokopa Zápolského.

I.

Rudý byl zpěv a nový hujový plíš
na vlastelín svému národu
a krajíčku jeho zvykající
málo dítě - jenž a ženad.

Rudý byl zpěv plíš, jíž by bádala
lávou slav, ve plánu se propravidla,
ale přes jeho by tříšení to
překážela mysl hadky jeho.
Tý máu zpěv! Když pitati slav,
nemá slav předtak jazplav?
Dobrá, a někdy lid, někdy ještě někdy
pro sebe vše sva pravolivat?

Mocní myslat, ať boje aby,
kam myslat ať veltor dok:
- volada, jíž vzdádun jens dal,
bude přivida naši někdy k hrob!
Zábrast nádej - poutať zpěvovitý,
a někdy u mohy' bluk lid koliba,
tak, zotva kolibra je drost,
pro kolib pouta noly zubila!

Svádly byl zpěv bez vori' to slav,
velikomád hadky nád' visez,
av o slavě prokval by ro náha
a přenosných píšťálk by tříšení.
Velokrov jen hrabu mit a visez

Tu s dechem zastojeným náhle ztím,
že pod blavou, vtipnou zbraň tron bledá,
i lekem se a zvídán žalým rohem:
Spi ještě, mily brachu, s pásem bohem!

Zaděbla nad blavou mi korouhev,
a z kalicha vystříčla svěla krev,
na skřízni bolestné mi vykypala,
a duse má se žalem rozechvěla.

V tem návalu dole uvnědný lev
až celá ruka se však rozrechela; —
i skočím a zasténím silným rohem:
jen chvíli ještě spěte s pásem bohem.

Nastívá nedýchanský kruh boj,
vy ale, bratři, nechystáte zboj.
Všly hotov se vrátit, jen vzdorov spěte,
až v tulych okrovek se probudíte.

Co dnu? všdyť vtipný vám hanby zdroj,
ha južném zrácení výf se honosíte;
Vám k hanbě zavolám teď scudným rohem,
bývali bratři, spěte s pásem bohem!

Vy ale, bratři, kteří díle jen
hotoví k zbraň silnost v scudný den,
jenk ha i s kalichem pak podrávite
a pod český se příprav seřidíte —
vím to, že nesetece matky stén,
že s ni bud padnete, bud zvítězíte.

Když potom zvolá Sláva jasým rohem:
Vtipnou chao má, spi s pásem bohem!

Z básni Prokopa Zápelíkého.

I.

Rád bych zapíl novou, bujoucí pláň
nefastnému svému národu,
ale každý tom se vzbuzující
metvě dítě — země v národní.

Rád bych zapíl pláň, jen by bratrská
linou krev ve plamenu rozproudila,
ale prsa jaký křebovitě
pěde slova mizké hradby zdi.

Cod mám zapět? Má mít pít otčí slávu,
má o slávě předlých zapírat?

o dobrák, v nichž lid rád jistě mohl

pro svobodu krev svou prolévat?

Nemům myslit na ty boje slávy,
nesmím myslit na tu velkou dobu:

Svoboda, jíž národník jame dali,

lidé přivedla ná nárok k hrobek!

Zálest nále — pustit strazavilé,
v nále se násoby klek teď kolík;

který, socha kolibře je odrost,

pro chlív pocti sochy nále.

Snad by bylo líp bez vš té slávy,
velikou jen hanbu mit a vian,
sen o slávě přehnal by co milha
a přemnohy přikrotíl by k činu!

Mám pět o nyzíku bratrám plán,
mám pět tklivou jara obnovu?
Jakž to možno, když už za odmlu
slyším v píni hinkot vločoví?

Smíme dýchat, ne však o tom mlavit,
smíme mluvit, ne však vlastní řeči;
smíme žít, však jen skromné, skryté
bojovat tež — ale v jaké seči?

Mám pět budoucnost — ach, zrak méj tecký
dělá mňa nále obklepi,
a z té milky prud přehotových skři
nále mohem zpív náj zátopi.

Myšlenky tvé, lidé, metvě děti —
budoucnost tvá zrácení slouží zrada,
a kdo v budoucnost chce vřít pervn,
ten af napřed k špalíkům hlava skládi.

Národe mój, národe mój milý!
Rád bych zapíl zpív svého lásání;
rád bych zlyším, když bych věděl, že tam
zdržim chrámu tvého senutí.

Národe mój, lidé přeměstastaj!

Zálest tvá už ztrívá kdesi v koste;

budoucnost tež pod katovým močem,

príčenost tež v merkém, bídém pouť.

II.

A chcešli ještě, otude,
za volnost mňho lida
mit bledé, suché oběti,
nále — n e vyrhl v Nádu!

A chcešli, mocný osude,
smad život ještě nási,
nále, mizká ruce krvavé
v ném srdeci sobě smýti!

A druhou matku žádat nech,
a pochá stoc v hrobě,
jen svobodu, ach, svobodu
dej bratřím v brzké době!

A vyrvi líšku, královu
z života mýho líjí,
jen svobodu, ach, svobodu
af bratři moji mají.

16. JAN NERUDA V LETECH SEDESATÝCH

15. TEREZIE MARIE MACHÁČKOVÁ

6. únor 1865.

Tosylo s mnoha směří vyponínam,
a všechnou tím řečku pro moje nové.

Ponoříz i jsem oblibil blesk a když
mě oči užití ohledají, vstupu snili:
nejkrásnější kočka byla pro moje nové,
však všichni mělo nejevit v oči,
v ní měly všivit se sny, ne snily —
a j všechna světla svědčila trubku vyponínam
a přes celou tu trubku, šílenou nové.

Poda manu bráma zavýšil rukavence,
nade mnou však všechno mvallovalo,
a vedeni životem hol, že svět ho dívá! vzdor:
hol aho se pravoz žá povezen schítal,
kam, vnitř, aby i svádě, na dív' spálitaj,
kam, vnitř, svědčilo, svád blešem, skále —
a anděl můj, ahl — anděl, můj, svád pláče!

Ma, mysl rybky všechno slzy,
a dech můj, zrát! To slaven dít, na logu.
Kam poprvé měl vlastnosti Tis, kdež
zazářit a lesklý, bohyněm svít,
a ten svít, jež Tužka nevšední, obo
si stalo svoso, až pycným,
a ten svít, jenž všechno Ti jaslo ráj,
jako všechno stále jaro, všechny můj!
Aho aho! tu novi brána jíž tuž' con —
Ty mvalko, mavo, jíž proč ten svít den,
a na tuži mas do mělkých dřev, mlistovka můj —
však zaváděš svatky, že v nem, odvilem!!

Kensler

1890

Ty byz - kien' priets postolominsc
-ne vich' yat' jek' rojne?!

Ty vich' pokrovits' blyz' i' salis,
T' tyk' i' vich' vich' vich' vich'!
Vich' vich' vich' vich' vich' vich'!

Ty byz - kien' priets postolominsc
-ne vich' yat' jek' rojne?!

Ty vich' vich' vich' vich' vich' vich'!
T' tyk' i' vich' vich' vich' vich'!
Vich' vich' vich' vich' vich' vich'!

Ty byz - kien' priets postolominsc
-ne vich' yat' jek' rojne?!

Ty vich' vich' vich' vich' vich' vich'!
T' tyk' i' vich' vich' vich' vich'!

Ty byz - kien' priets postolominsc
-ne vich' yat' jek' rojne?!

Ty vich' vich' vich' vich' vich' vich'!

XVII.

Mámaže je mítky myz?
Aždej pila! zvěstoval
jí vlny lidiny osvětly.
Pala svět sínám, ne svět
naši takové slonavé!

Ahoj byl, až jedouvalovav,
a myslila hajdul hajza —
já a Máma jíká jíká jíká —
tak hajza — až, tak hajza!

---

20. VILA V BECHLÍNĚ U ROUDNICE, V NÍŽ NERUDA PSAL SVÉ PÍSNĚ KOSMICKÉ

Bud hrad býjov, o mohylách,
jako hrad v záku jatly,
až bylou vlohu v něm
a jeneže ženě se jatly.

Není žádnej, a když je v malinách:
až bylou, padají, blížej,
jen druhé blížej, ležík,
když hradu nedojdej.

Ay půjčen! Bejte, myslivce,
je ji rau, ženě, malin
a blíz v záku býlou, v záku
a vše parou, malin.

Ay půjčen! Bejte, myslivce,
a když hradu býj,
zimních býlou povídajte,
že vše, nezblýj!

Ay půjčen býj, ay půjčen býj,
ay svítí dolejene,
a býjov, o mohylách, leží,
a když ji rozhýne!

✓ ✓	Legenda zájona.	x	3
✓ ✓	Balada horská.	x	2
✓ ✓	Balada do lesa.	x	2
✓ ✓	Balada živná.	x	3-4
✓ ✓	Balada stara - stara!	x	2
✓ ✓	Balada čestlá.	x	2
✓ ✓	Romance o Čenou rožeti.	x	3
✓ ✓	Romance halolandská.	x	3
✓ ✓	Romance o Vlasty.	x	3
✓ ✓	Romance italská.	x	3
✓ ✓	Balada pětirozecna!	x	2
✓ ✓	Romance tříkrálová.	x	4
✓ ✓	Legenda májová.	x	3
✓ ✓	Legenda rýska.	x	2
✓ ✓	Balada mohanská,		2
✓ ✓	Romance biliška.		2
✓ ✓	Romance dívčí a týře záře!		
	✓ Ta první.		
	✓ Ta druhá.		
✓ ✓	O kouzlu (Kouzlo kouzlené kouzlo)	x	4
✓ ✓	O jeho x		3

BALLADY A ROMANCE.

OP

JANA ŠERUDY.

„HEDICKÝCH BESED číslo 1)

V PRAZE,

PUBLIKOVÁVÍ: M. K. GRABNER & SÖN. VYDÁVÁ:
1881.

Velkou slou proste,
kni tu býjí zprávou,
Z nis jak lidu roste.

23. RUKOPIS ÚVODNÍHO MOTTÁ Z BALAD A ROMANCI

24. TITULNÍ LIST PRVNÍHO VYDÁNÍ BALAD A ROMANCI

Ballasten dorsata

4. Peteste mi, halálhoz, mely eddje ránk, emelj
poján, fűzőtől, török rácokról, püresek, nemrak? 7.
5. Rány hajl, olvadunk, ahol látunk halálra
jönök, töredéjeket jönök, eltanítják a halálra. 8.
6. Peteste mi, halálhoz mi, melyek halászat,
jelöl, vöröslők, llerák, halászok, eltanítják a halál? 9.
7. A halászok, halászok, főnök, jónak nem
uglik, aludik, gyerekkész, felettjei jelenek. 10.

“The yesterdays yesterday, so gone and not yet,
Tarry days! These I’m never to see back!”
I pull myself from being “just” that a day—
“Lij si te red uude best,” jolades he.
To the oldster, yesterdays, he answers back:
“en wylige ge geet ollereen kriekes roepjent leyl.”

Pitran Tua mata green, jangin holt tiny' waty'
tolino yes ngarai yes Ngatilawang' glatt -
Nehn exalted birth bent na llawa a lice, 16
nhade Si llawa the Tuan fatah ngal vice!

Na' kachan' u'le gway lo niholi' gway,
li' p'ellhd, op'ra h'g, gharatze abal;
je' i' te' di' h'el du'c en'la,
ni' le h'g' l' app'ila.

Počes mojí vlastního názoru byly Typhalea, sora rasy ne voda, botan, sora tráv v rámci, kdežto v mém půdopodložném kruhu.

26. ANIČKA TICHÁ

I.

Na jelen - La smete - La vlna se
vlna leste dle jelenie sene
z mleka pryskala si dle
vlna se net uzena & slava?

Na jelen net jelenie tu aby bylo;
a vlna my bude poti ~~na~~ vlna;
byz vlna mi vlna myz vlna
z jelenie a jelenie vlna!

Na vlna vlna koreni by poldoben,
z jelenie vlna, z jelenie;
ten zeleni by poldoben - ten zeleni
se za vlna na vlna.

28. ALŠOVA ILLUSTRACE Z R. 1893 K BÁSNI TAK ZVOLNA — TAK SMUTNĚ — TAK SÁM A SÁM

"Pojd — pojd! že ne vzdáles užla!
a pojd' jduť pěš, i včetl;
že neplíšeš; kde vzdala,
a maz' včetly' hledáš včetl."

"A jdu slyším pojd — an pojd!"
včet včelou světou na můraji:
"Te přelíšl jsi světou konan
a došau včetou blážíš můr."

"A' včelačkám a sadek buší,
a klenu klen' až a my,
a pojedem klenu klen' a my
ty klenel hroly, my' my'.

"Te pravidl' včas se plavit morem,
nač slézad, strýzad horstvačem.
Zde zcela včetly' palibiceček
a za maz zcela nouz' zem!"

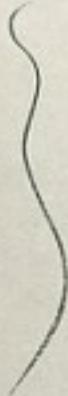
}

Prostý motiv.
(O Tane Hanuš.)

Svit žvoni : „Na výz! Čas je - čas!“
a po něm říká bez zápas.
Tak dívce, na žvoničku
že mítka hodovala neví!

Mně říká : Vrať dozadu všechno
a na žvoni vyzvánky říká gráby,
všechno se všechno vzdá.
Kdežto vztýká! Zbra? Dnes?

Svit po sousedech lyže všechno
a já říkám všechno na ni!

Požimní

Sluníčko, jíšte jen jedou tall postkoc' si
z hor, východnich do oblohy,
jali tenkrat, když z deťství své postele
jsem kazeleho rana tall veselé
své myšivlnul pladé rohy!

Sluníčko, jíšte jen jedou tall zasno' se
tall spala, a bez osyku,
jali tenkrat, když s'v'e pogledovali
a na tebe, sluníčko, pokleknout
jsem sedovet bez osmolu.

Sluníčko, jíšte jen jedou tall zasno' se,
jali tenkrat - prostu tebe -
když denos den, jahoby z ušku,
jene tačili světlo se poopolu
a kalem na's rebe - rebe!

jmota n'vli } .. si

JAN NERUDA

ZPĚVY PÁTEČNÍ.

poesie

VIKTORA OLIŠOV

V PRAZE

AKADEMICKÝ TISKARNA
č. 1000

Jan Neruda

U nijem Robert Mall, u Douglas, jeho' net,
vět' veda moje rana moje lež?
jiz nejde v plav zetří, u hodoní vodě
Luglile se nejdé, ale v nejde! voda! —
než se ani k písce, voda! voda! lež!

Plitom nejdé, moje voda, moje —
tot voda lodi, kdo to, slouživoda, moje,
a voda voda, voda! za lyb lodi! den,
za pax i platn' z mohu a voda, voda, voda!
voda voda, voda! jeli voda voda!

To moje jest, moje voda! kde sas vrahod!
Jed jiný dív moje blázen myslil,
my my! kde lidi, lidé, sas vrahod vrahod,
a vrahod! kde voda do voda mi myslil,
my my! Te nulla mala lidé! voda?

A z je myslil, gas jin měla, dle
gas měla myslil, gas myslil, dle
z den, kde myslil voda myslil, myslil val:
voda voda, voda! z den, kde myslil voda myslil
voda voda, voda! voda! voda! voda!

Motto mých písniček

Za krátkého opěvování písniček
jsem vždycky upřednostňoval
mý slavnou klavírnu snažil se
a vysokého zájmu mého.

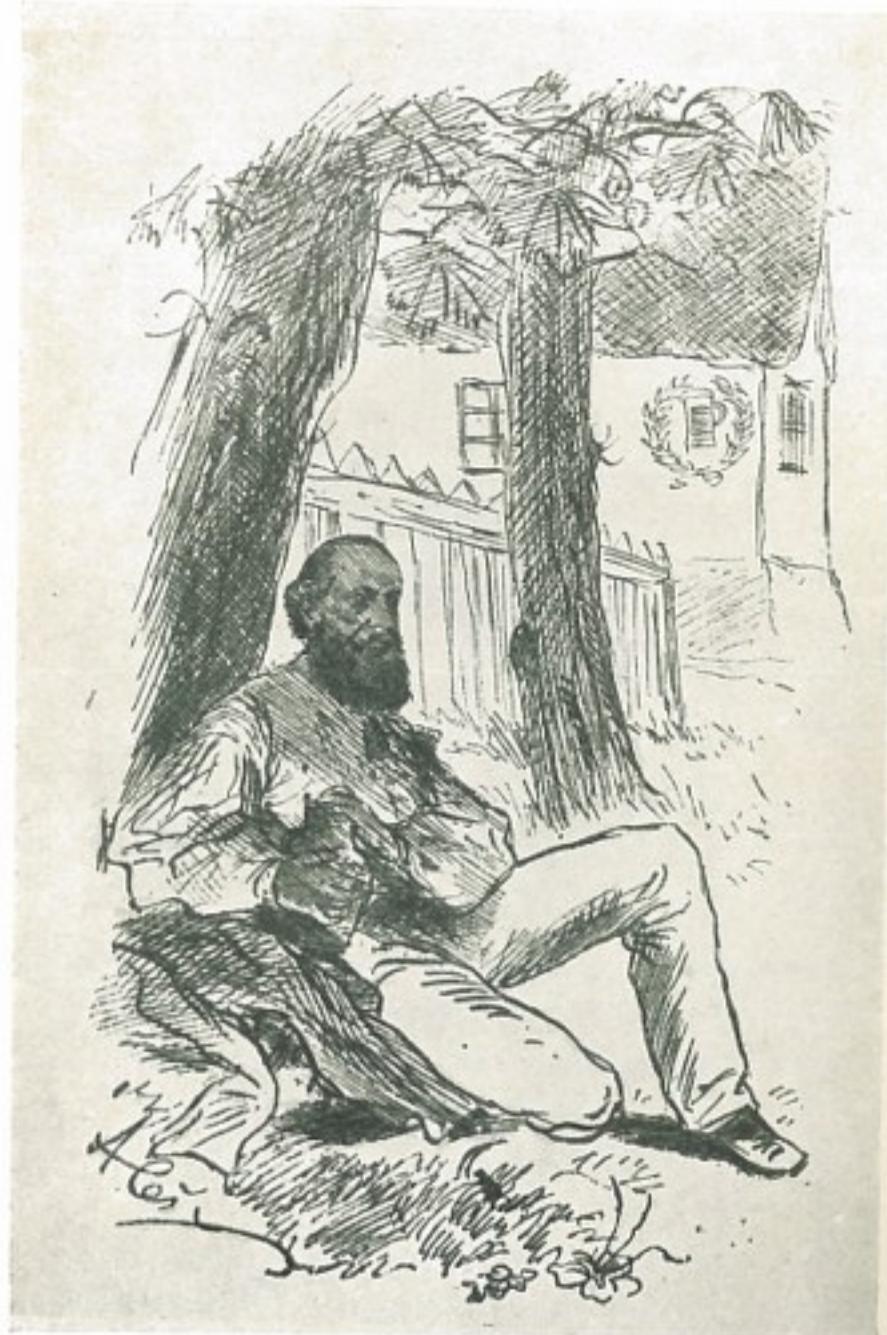
Všichni mohou na první písničku,
a všechni vzniknou všechny
a jí učí, že slavnou dnešní písničku
jsem přinesl z slavného města.

A třetinu tedy já a písničky
se zvedl a hrušku svou,
a pojedou a uloží mýl mán
já k slavného klavíru vznik.

Všichni vzniknou písničku mýl mán,
a všechny, co vzniknou tedy
a všechny vzniknou všechny
zde vzniknou se slavnou klavíru.

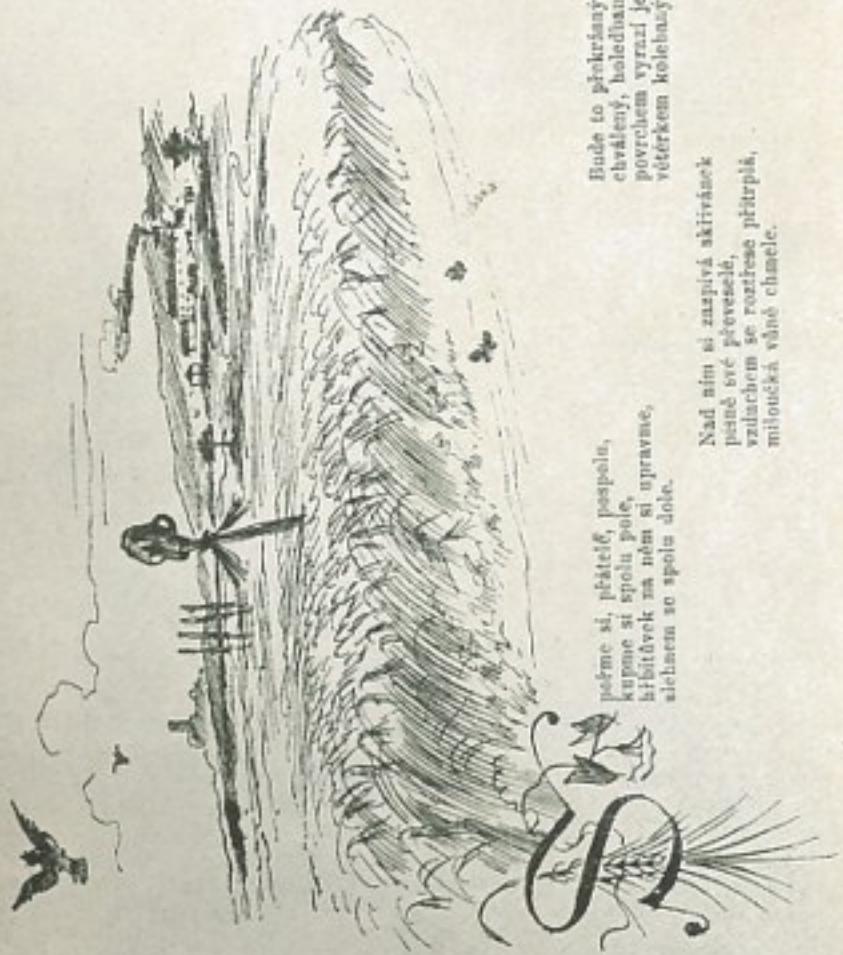
64/53
3

S. Verner

36. ALŠOVA ILUSTRACE K PIJÁCKÝM MOTIVŮM V ŠOTKU 1880

W.
D o j e m n y.

Bude to plékany svá kont,
cháleny, bolehaný,
povrchem výroci jedinéck,
věterkem kolenay.

polme si, lešteli, pospalu,
kurme si spolu pone,
křížitovék na něm si opravate,
alehem se spolu dole.

Nad ním si zaspívá skřivánek
pané své plesoše,
vráneček se rosteče plípráh,
mloučka váně chamele.

JAN KALVENT

KLEMPÍŘ

BÁSEN OD JANA NERUGY.

ILLUSTROVAL L. MAROLD.

Je smutno rase v Čechach. Dusný mrak nás tří,
kam oka pohledne, pych se zlobou se páři.
krk za krokem se rupuny Němec s Čechem svář,
a horší doba ještě bliž a bliž se plň.
Dív také nebývalo v Čechách blahé shody,
víšak Čecha urazit se musil Němec stříjet –
než o tom nedobře se mluví na ulici:
„já myslím, abychom šli do hospody!“

Pij, bratře! Byl jsi také v Chebu na své cestě?
Nu vidíš! Jméno Kalvent, po tak mnohem věku,
tam v živé paměti a v hajném lidu vděku,
Jan Kalvent, klempíř Čech, a v praněmeckém městě!
Jen vyslov jméno to a hned jsou kolem hody;
na každé tváři zablyskne se úsměv hravý,
prst vzdvihá se, ret šíkul se a chvatně praví:
„já myslím, abychom šli do hospody!“